

Arrest

nr. 219 443 van 4 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. RECTOR, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 25 oktober 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 16 oktober 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 17 oktober 2017 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Koerdische origine. U bent een soennitische moslim, geboren op 29 april 1985 en afkomstig uit Dohuk. U bent gehuwd met S.(...) S.(...) M.(...) en samen hebben jullie een zoontje van drie jaar en een zoontje van twee jaar. Uw kinderen wonen momenteel bij uw ouders in Dohuk en uw echtgenote verblijft bij haar eigen familie. Uw echtgenote heeft inmiddels een echtscheidingsaanvraag ingediend.

U verklaarde dat u in 2005 verliefd werd op het buurmeisje van uw tante V.(...) en uw nichtje L.(...). Het buurmeisje heette S.(...), ze was geboren in 1982 en u ontmoette haar voor het eerst toen u bij uw tante op ziekenbezoek ging. Na een paar weken kocht u een gsm voor S.(...) zodat jullie elkaar konden bellen. Uw nichtje Leila zorgde ervoor dat u S.(...) bij hen thuis kon ontmoeten, met instemming van uw tante. Gedurende een jaar hielden jullie telefonisch contact en ontmoetten jullie elkaar bij uw tante of in een park in de buurt. In 2006 besloot u om haar hand te vragen. Haar familie weigerde uw aanzoek omdat S.(...) volgens hen te jong was om te huwen. In 2007 vroeg u haar opnieuw ten huwelijk. Wederom werd uw aanzoek geweigerd door de familie, ditmaal omdat ze S.(...) niet wensten uit te huwelijken aan een vreemde. U behoorde immers tot de stam Duski terwijl S.(...) tot de stam Sharafani behoorde. Bij uw derde huwelijksaanzoek stuurde u uw vader met twee van zijn neven, maar ook dit aanzoek werd geweigerd. Nadien behielden jullie gedurende drie jaar stiekem contact. In 2009 werd S.(...) gedwongen uitgehuwelijkt aan iemand die wel tot de Sharafani stam behoorde. Meteen na haar huwelijk besloot u om het contact met S.(...) te verbreken.

Ongeveer een jaar later, in 2010 of 2011 kwam S.(...) naar het restaurant waar u werkte. Ze vroeg om uw nieuwe gsmnummer, waarna jullie opnieuw contact hielden. Intussen huwde u in 2013 zelf met een andere vrouw, Sh.(...) genaamd, die door uw familie was voorgesteld. In 2014 had u voor het eerst seksueel contact met S.(...), in het huis van haar schoonfamilie. Sindsdien onderhielden jullie seksuele betrekkingen in dit huis en spraken jullie af wanneer haar echtgenoot en schoonfamilie niet thuis waren. Op 26 januari 2016 had u met S.(...) afgesproken in het huis van haar echtgenoot. Jullie waren alleen in het huis, op de twee jonge kinderen van S.(...) na die lagen te slapen in een andere kamer. S.(...) en u bevonden zich in haar slaapkamer. Naast de deur van haar slaapkamer was een raam dat op de gang uitkeek. Omdat jullie toch alleen waren in het huis hadden jullie het gordijn van dit raam niet dichtgedaan. Toen S.(...) reeds naakt was, klopte er plots iemand op dit raam. Het bleek haar schoonbroer te zijn die onverwachts thuis was gekomen. U zag door het raam dat haar schoonbroer de trap af liep, vermoedelijk om een wapen te gaan halen. U nam uw spullen en vluchtte via de trap naar boven naar het dak. Via het dak kon u ontsnappen en u nam de taxi naar huis. Uw moeder, uw zus D.(...), uw kinderen en uw vrouw waren ook thuis. U vertelde hen niets over de gebeurtenissen maar ging meteen naar uw eigen kamer. U probeerde S.(...) de hele tijd te bellen, uiteindelijk nam zij haar gsm op. Ze drong erop aan dat u naar Turkije zou gaan en verzekerde u dat ze een manier zou vinden om te vluchten en u achterna te komen. Zonder uw gezin of uw familie in te lichten, reisde u diezelfde dag nog naar Erbil waar u het vliegtuig naar Istanbul nam.

Twee tot drie dagen na uw aankomst in Istanbul kreeg u telefoon van uw moeder die u vertelde dat twee mannen, vermoedelijk familie van S.(...), het huis waren binnengevallen. Uw vader was op dat ogenblik niet thuis, maar ze hadden uw moeder bedreigd met een vuurwapen en ze vroegen naar u. Uw ouders vluchtten naar hun herkomst dorp Saydaba en lichtten hun stamhoofd in van de gebeurtenissen. Een tijd later vond er bemiddeling plaats tussen uw familie en de familie van S.(...). De stamhoofden kwamen overeen dat de familie van S.(...) zich niet zou wreken op uw ouders, omdat zij persoonlijk niet betrokken waren bij uw geheime relatie.

U bleef tot ongeveer eind februari in Istanbul wachten op S.(...). Ze kwam u echter niet achterna en u kon haar niet bereiken. U kon ook geen contact opnemen met uw tante V.(...) of uw nichtje L.(...), omdat zij weigerden met u te praten. Vervolgens besloot u naar Griekenland te gaan. In Griekenland contacteerde u uw vriend S.(...) die samen met u in het restaurant in Dohuk had gewerkt. U vroeg S.(...) of hij u informatie over S.(...) kon bezorgen. Later belde S.(...) u om te zeggen dat S.(...) gedood was, maar dat niemand er openlijk over sprak. In Griekenland sprak u ook één keer telefonisch met uw tante V.(...) en uw echtgenote.

In Griekenland kreeg u een laissez-passer toegekend en u nam op 25 oktober 2016 het vliegtuig van Athene naar België. Diezelfde dag nog diende u uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingen zaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw originele nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 23 mei 2002 te Dohuk; uw originele Irakese identiteitskaart, afgeleverd op 23 januari 2013 te Dohuk; uw originele woonstkaart, afgeleverd op 26 februari 2013 te Dohuk; uw originele rijbewijs, afgeleverd op 18 juli 2005 te Dohuk; een kopie van uw voedselrantsoenkaart, afgeleverd op 12 november 2013 te Dohuk; een kopie van de identiteitskaart van uw zoontje L.(...), afgeleverd op 29 april 2015 te Dohuk; een kopie van de identiteitskaart van uw zoontje H.(...), afgeleverd op 10 februari 2014 te Dohuk; een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote Sh.(...), afgeleverd te

Dohuk (afgiftedatum niet mee gekopieerd); twee originele versies van uw huwelijksakte, afgeleverd op 23 januari 2013 te Dohuk; een foto van uw tatoeage met opschrift "S(...) is mijn hart"; twee foto's van uzelf met S(...); en twee facebookposts over eremoord in de Koerdische Autonome Regio (KAR). Uw advocaat bezorgde het CGVS per mail nog een kopie van uw laissez-passer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-Generaal blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor erwraak door de familie van S(...), wegens jullie geheime relatie. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Er werden immers fundamentele tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld binnen uw verklaringen over kernelementen van uw asielrelaas, wat maakt dat aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. Zo legde u veelvuldig tegenstrijdige verklaringen af over uw huwelijksaanzoeken. Ten eerste legde u inconsistente verklaringen af over het aantal huwelijksaanzoeken en omstandigheden van deze huwelijksaanzoeken. Bij uw eerste gehoor zei u dat u S(...) drie keer ten huwelijk hebt gevraagd. De eerste twee keren stuurde u uw moeder en uw tante V(...) naar de familie van S(...). Na deze weigeringen maakte u ruzie met uw familie en stuurde uw vader naar haar familie voor een derde huwelijksaanzoek, samen met twee van zijn neven. U voegde eraan toe dat huwelijksaangelegenheden binnen de Koerdische cultuur gewoonlijk een vrouwenzaak is, maar u stuurde toch uw vader omdat u vond dat uw moeder niet genoeg haar best deed en omdat u de familie van S(...) op deze wijze extra eer hoopte te betuigen (CGVS I p.22). Bij uw tweede gehoor zei u evenwel dat u S(...) slechts twee keer ten huwelijk vroeg, telkens via uw moeder en uw tante V(...)e. U maakte geen melding meer van een derde huwelijksaanzoek. Er werd u vervolgens dan ook gevraagd of u na deze twee aanzoeken nog geprobeerd had om S(...) ten huwelijk te vragen en of u ooit op een andere manier geprobeerd had om met haar ouders te communiceren. Op beide vragen antwoordde u ontkennend. Geconfronteerd met het verschil in aantal huwelijksaanzoeken, stemde u in met de opmerking dat er inderdaad een derde huwelijksaanzoek gebeurd was door uw vader (CGVS II p.21-22). Het is niet aannemelijk dat u dit pas toevoegde nadat de behandelend ambtenaar u gewezen had op de discrepanties binnen uw asielrelaas, temeer omdat u even voordien uitdrukkelijk ontkend had dat u een derde huwelijksaanzoek had gedaan. Wederom toont dit aan dat u uw verklaringen aanpaste naargelang de vragen die u gesteld werden. U haalde ook aan dat u in de veronderstelling was dat de vragen enkel de huwelijksaanzoeken door uw moeder betroffen, en niet die door uw vader. Deze verklaring kan evenmin overtuigen omdat de vragen wel degelijk op ruime wijze geformuleerd werden en er in de vraagstelling geen uitsluitel werd gemaakt of de communicatie dan wel door uw vader of uw moeder gebeurde (zie CGVS II p.21-22). Gezien de details die u bij uw eerste gehoor over dit welbewuste derde huwelijksaanzoek vermeld had, en gezien uw derde huwelijksaanzoek volgens u toch enigszins afweek van de Koerdische tradities, is het niet aannemelijk dat u hierover geen coherente verklaringen aflegde.

Ten tweede legde u tegenstrijdige verklaringen af over de gevolgen van uw derde huwelijksaanzoek. Bij uw eerste gehoor vertelde u dat S(...) nadien door haar familie beschuldigd werd van een relatie met u: haar familie sloeg haar en nam de gsm af waardoor jullie twee weken geen contact konden hebben. Na het huiselijke geweld toonde S(...) haar lichaam aan uw nichtje Leila en S(...) bevestigde later ook aan u dat ze geslagen was (CGVS I p.23-24). Bij uw tweede gehoor vermeldde u evenwel niet dat S(...) geslagen zou zijn door haar familie. Toen hiernaar gepolst werd, verklaarde u enkel dat haar vader moeilijk deed omdat u niet tot dezelfde stam behoorde en dat hij daarom het huwelijksaanzoek geweigerd had. U vermeldde evenmin dat de gsm van S(...) was afgenomen. Integendeel, u zei dat jullie regelmatig contact hadden maar dat u zelf teleurgesteld was waardoor u geen zin meer had om haar te zien. Toen vervolgens gevraagd werd of er periodes waren waarin jullie even geen contact meer hadden, verwees u enkel naar jullie contactbreuk in 2009 na het huwelijk van S(...).

Toen uitdrukkelijk gevraagd werd of er ook voor haar huwelijk periodes waren waarin jullie geen contact meer hadden, zei u enkel in ruime termen dat de moeder van S(...) moeilijk of vervelend deed tegen haar, dat ze haar gsm niet meer mocht opnemen en dat ze minder bij haar nichtje Leila op bezoek mocht komen (CGVS II p.23-24). U vermeldde wederom niet dat S(...) geslagen was en dat de gsm die u cadeau had gegeven, afgenomen was. Geconfronteerd met deze discrepanties in uw verklaringen, zei u dat u veel vergat, dat u al lange tijd niets gegeten had en dat u het psychologisch moeilijk had door uw verblijf in het opvangcentrum (CGVS II p.24-25). Deze discrepanties betreffen echter geen details maar wel de kern van uw asielrelaas. Het kan niet overtuigen dat u het huiselijk geweld dat S(...) onderging ten gevolge van uw huwelijksaanzoek zomaar vergeten zou zijn. U legde ook geen medisch of psychologisch attest neer dat uw psychologische toestand of eventuele geheugenproblemen ten gevolge van uw psychologische toestand zou kunnen staven. Overigens vermeldde u doorheen uw twee gehoren vele

details (zie vb CGVS I p.19-22, p.24; vb CGVS II p.26), waardoor niet zomaar aangenomen kan worden dat u geheugenproblemen zou hebben (zie ook infra).

Ten derde werd een tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande de door u aangehaalde reden voor de weigering van uw huwelijksaanzoek. Tijdens uw eerste gehoor zei u dat uw eerste huwelijksaanzoek werd geweigerd met het excuus dat S.(...) te jong was om met u te huwen, hoewel zij ouder was dan u. U vermoedde dan ook dat dit louter een excuus was van de familie om S.(...) niet met u te laten trouwen. Pas bij het tweede huwelijksaanzoek werd u de werkelijke reden van de weigering meegedeeld, nl. dat S.(...) niet mocht huwen met een man van een andere stam (CGVS I p.22). Tijdens uw tweede gehoor vermeldde u daarentegen als enige reden voor de weigeringen dat meisjes van haar stam niet met mannen buiten de stam mochten huwen. Er werd u vervolgens gevraagd of dat de enige reden was die haar familie gaf voor de weigering, waarop u bevestigend antwoordde. Er werd u eveneens gevraagd of er nog een andere reden voor de weigering was, waarop u zei van niet (CGVS II p.22). U maakte dus geen melding meer van het leeftijdsargument. Geconfronteerd met dit verschil zei u dat u het leeftijdsargument niet beschouwde als de werkelijke reden voor de weigering, waardoor u het niet vermeld had. Deze verklaring is niet afdoende omdat u voordien tot twee maal toe extra gevraagd was of haar familie nog een andere reden voor de weigering had gegeven (CGVS II p.22). Deze verklaringen, samengenomen met bovenvermelde essentiële tegenstrijdige verklaringen over uw huwelijksaanvragen, maken dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Daarnaast legde u verscheidene tegenstrijdige verklaringen af over de dag van de betrapping. Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment van de betrapping. Tijdens uw eerste gehoor zei u dat u dat de betrapping tegen de middag of in de namiddag plaatsvond, rond 14u of 14u30 en dat u toen ongeveer een uur of iets minder lang aanwezig was in het huis (CGVS I p.28). Tijdens uw tweede gehoor zei u dan weer dat de betrapping tegen de avond plaatsvond, tussen 15u en 16u, en dat u ongeveer twee uur aanwezig was in het huis voor jullie betrapt waren (CGVS II p.25-26). Het CGVS brengt evenwel begrip op voor de mogelijkheid dat er discrepanties sluipen in uw verklaringen over exacte tijdstippen. Maar u legde eveneens zodanig tegenstrijdige verklaringen af over uw thuiskomst ná de betrapping, dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals op fundamentele wijze aangetast wordt. U beschreef immers tijdens uw eerste gehoor dat u na de betrapping met een taxi naar huis vluchtte en dat uw moeder, uw zus D. en uw vrouw thuis aanwezig waren. U beschreef dat u naar beneden ging om uw paspoort en geld te nemen. Uw vrouw vroeg u wat u met het paspoort ging doen, waarop u antwoordde dat u het nodig had en dat u straks terug zou komen. U ging evenwel meteen naar Erbil en keerde niet meer terug naar huis (CGVS I p.30). Tijdens uw tweede gehoor zei u dan weer dat enkel uw moeder en uw kinderen thuis waren en dat niemand u vragen stelde over wat u ging doen. U wenste uw moeder gedag en zei haar dat u naar een paar vrienden ging, waarna u definitief vertrok (CGVS II p.27). Geconfronteerd met het verschil in aantal aanwezige personen, stemde u opnieuw in met de opmerking van de behandelende ambtenaar. U zei dat uw zus altijd thuis was omdat ze niet studeerde of werkte, en dat de vraag over uw echtgenote u eerder vreemd in de oren klonk omdat het volgens de Koerdische cultuur vanzelfsprekend is dat vrouwen of meisjes steeds thuisblijven (CGVS II p.28). Ook deze verklaring kan niet als overtuigend beschouwd worden omdat u voordien nogmaals uitdrukkelijk gevraagd was geweest of volgens u dan alleen uw moeder en kinderen in het huis waren, waarop u bevestigend had geantwoord (CGVS II p.27). Bovendien zou uw argument over de Koerdische cultuur evengoed voor uw moeder kunnen gelden, die eveneens een Koerdische vrouw is. Tot slot dient in dit verband opgemerkt te worden dat het niet aannemelijk is dat u tijdens uw tweede gehoor geen concrete verklaringen kon afleggen over het moment waarop u uw echtgenote voor de laatste keer gezien zou hebben. U herinnerde zich niet meer wanneer op de dag van de betrapping u haar voor de allerlaatste keer gezien zou hebben, hoewel u na de betrapping slechts een halfuur thuis zou zijn geweest (CGVS II p.28). Dit valt niet te rijmen met uw beschrijvingen van uw eerste gehoor, volgens dewelke uw vrouw u aansprak over het feit dat u uw paspoort nam en u haar voorloog dat u dadelijk terug zou komen (CGVS I p.30). Gezien dit het laatste was dat u tegen uw echtgenote gezegd zou hebben, is het niet aannemelijk dat u hierover geen coherente verklaringen aflegde.

Voorts dient ook opgemerkt te worden dat u op de dag van de betrapping een zodanig groot risico nam om S.(...) te ontmoeten, dat ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de door u omschreven gedragingen. U zei immers dat u sporadisch seksuele betrekkingen onderhield met S.(...) in het huis van haar schoonfamilie, op gestolen momenten waarop niemand thuis was (CGVS I p.18-19). U verklaarde evenwel dat S.(...) dit huis deelde met vijf andere personen (haar twee jonge kinderen niet meegerekend): haar echtgenoot, haar twee schoonbroers, haar ongehuwde schoonzus en haar schoonouders (CGVS I p.27). Ook beschreef u dat u op de dag van de betrapping seksueel contact had met S.(...) in haar echtelijke slaapkamer, en dat er naast de slaapkamerdeur een raam was dat op de trappenhall uitkeek. Er was weliswaar een gordijn, maar omdat jullie toch alleen waren in het huis hadden jullie deze gordijnen niet afgesloten. Bijgevolg kon de schoonbroer van S.(...) jullie rechtstreeks zien door het raam (CGVS I p.28-29; CGVS II p.26). U nam aldus een enorm risico door met S.(...) af te spreken in een huis waar

maar liefst vijf andere familieleden toch onverwachts konden thuiskomen, en dit zonder het raam van de slaapkamer eenvoudigweg af te dekken met de gordijnen die er hingen. Geconfronteerd met deze opmerking zei u dat jullie dachten dat jullie alleen waren en dat u toen niet wist hoe groot het risico was (CGVS I p.29 en p.31). Deze verklaring is niet afdoende omdat uit uw verklaringen blijkt dat u zich als Koerd voldoende bewust was van de traditionele waarden en normen binnen de Koerdische cultuur (zie vb CGVS I p.22, p.23; CGVS II p.23 en p.29), en aldus ook van het risico dat u op dat ogenblik genomen zou hebben.

Voorts werden fundamentele tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld binnen uw verklaringen over de familiale situatie van S.(...). Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat S.(...) drie broers en vijf of zes zussen had. U vermeldde ook uitgebreide details over haar broers en zussen. U herinnerde zich bijvoorbeeld de naam van haar jongste kleine broertje niet meer, maar u wist wel dat haar twee andere broers S.(...) en M.(...) heetten en dat zij beiden gehuwd waren. U vertelde dat twee van haar zussen, N.(...) en A.(...) genaamd, getrouwd waren. U voegde eraan toe dat A.(...) jonger was dan S.(...). U herinnerde zich de naam niet meer van haar oudste zus, maar u wist wel dat deze getrouwd was met iemand uit Zakho en dat deze zus haar familie slechts weinig bezocht (gehoorverslag CGVS I, p.16-17). Tijdens uw tweede gehoor legde u daarentegen totaal andere verklaringen af over haar broers en zussen die op geen enkele wijze te vereenzelvigen zijn met bovenvermelde details. Tijdens uw tweede gehoor zei u immers het volgende: "Ze heeft twee broers en één zus denk ik. Ik weet het niet zeker. Ik heb wel één keer tijdens een telefonisch gesprek naar haar familie gevraagd maar ik herinner het me niet goed." (gehoorverslag CGVS II, p.12-13). U herinnerde zich de naam van slechts één broer, S.(...). In tegenstelling tot uw eerdere verklaringen wist u niet meer of haar broers getrouwd waren omdat u dat nooit gevraagd zou hebben aan S.(...). U kon ook hun leeftijd niet duiden. U zei dat haar (enige) zus A.(...) heette en dat zij niet gehuwd was (CGVS II p.12), hoewel u tijdens uw eerste gehoor verklaard had dat A.(...) wel gehuwd was (CGVS I p.16).

U legde zodanig tegenstrijdige verklaringen af over het aantal broers en zussen van S.(...), een element dat een wezenlijk deel uitmaakt van haar identiteit, dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze aangetast wordt. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat u zelf geen contact had met haar zussen, dat u ooit wel eens naar haar zussen gevraagd had maar dat u het zich niet meer kon herinneren (CGVS II p.12-13). Deze verklaring is niet afdoende omdat uit uw verklaringen blijkt u van 2005 tot 2016 –met een tussenpauze van één à twee jaar- telefonisch en persoonlijk contact onderhield met S.(...) (zie CGVS I p.15, p.19-20, p.25-26). Gezien de intensiteit en lange duur van jullie relatie is het niet aannemelijk dat u doorheen al deze jaren nooit geïnformeerd zou hebben naar de directe leefwereld van S.(...), die sinds het derde middelbaar huisvrouw was en die u telkens belde als zij een beetje vrije tijd had (CGVS I p.18 en p.19). Bovendien valt uw zogenaamde beperkte interesse in haar familiale leefwereld onmogelijk te rijmen met de details die u tijdens uw eerste gehoor had afgelegd over haar familie. Geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw eerste gehoor vermeld had dat S.(...) nog een andere broer zou hebben met de naam M.(...), en ook nog een ander broertje dat heel jong was, paste u uw verklaringen aan. U ging akkoord met de stelling van de behandelende ambtenaar en zei dat dit kleine broertje S. heette. Dit valt echter op zijn beurt moeilijk te rijmen met de verklaringen over S. uit uw eerste gehoor, waar u gezegd had dat S. reeds gehuwd was. Geconfronteerd met de opmerking dat er na S. nog een derde, jonger broertje zou zijn, voegde u eraan toe dat er na M.(...) en S. inderdaad nog een derde jonger broertje was waarvan u de naam niet meer wist (CGVS II p.12-13). Deze ongerijmdheden indiceren dat u uw antwoorden op willekeurige wijze aanpaste naargelang de vragen van de behandelend ambtenaar, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook werden tegenstrijdigheden en ongerijmdheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen over de echtgenoot van S.(...). Tijdens uw eerste gehoor zei u dat haar man S.(...) heette en voor de Koerdische veiligheidsorganisatie Asayish werkte, maar dat u niet wist wat hij precies deed voor Asayish. U voegde er spontaan het volgende aan toe: "Dus ik heb S.(...) zelfs gevraagd over de functie van haar man bij Asaish en ze zei ik weet dat hij bij Asaish werkte maar meer details weet ik niet." (CGVS I p.18-19) Tijdens uw tweede gehoor daarentegen zei u dat haar man I. heette en de lijfwacht van zijn oom was die bij een ministerie werkte. Op de vraag voor welke organisatie haar man dan werkte, antwoordde u dat u het niet wist. U voegde er opnieuw spontaan aan toe dat u S.(...) een keer gevraagd hebt naar het werk van haar man, waarop zij antwoordde dat de oom van haar man bij een ministerie werkte, en dat haar man zijn lijfwacht is (CGVS II p.14). Het CGVS brengt begrip op voor de mogelijkheid dat u de naam van haar echtgenoot verwarde met de naam van haar vader, die volgens u I. heet (zie CGVS I p.16 en CGVS II p.14-15). Uw verklaringen over het beroep van haar echtgenoot zijn evenwel niet met elkaar te verenigen en tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan. Uit beschikbare informatie blijkt dat Asayish een Koerdische veiligheidsdienst is met uiteenlopende bevoegdheden over drugsbestrijding, terrorismebestrijding, spionage en algemene veiligheid (zie afdruk Wikipedia "Asayish, Kurdistan Regional Government"). Het is niet aannemelijk dat u tijdens uw eerste gehoor totaal geen weet hebt van de functie van de echtgenoot van S.(...) binnen deze veelomvattende overheidsorganisatie, om tijdens uw tweede

gehoor dan weer concreet te vertellen dat hij de lijfwacht van een familielid is, echter zonder dat u wist bij welke organisatie hij in dienst was. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordde u dat personen die als lijfwacht voor een ministerie werken gewoonlijk tot Asayish behoren en niet tot de politie (CGVS II p.15). Deze verklaring kan niet als afdoende beschouwd worden omdat u even voordien in datzelfde gehoor uitdrukkelijk gevraagd was of de man van S.(...) deel uitmaakte van officiële veiligheidsdiensten of politie. Op deze vraag had u geantwoord "ik weet eigenlijk niet, alles wat ik weet is dat zijn oom voor een ministerie werkte en dat hij zijn lijfwacht is." (CGVS II p.14) Jullie onderhielden evenwel sporadisch seksuele betrekkingen in zijn woning op momenten waarop u zeker wist dat hij niet zou thuiskomen, waardoor toch verondersteld mag worden dat u enigszins concrete kennis had van de activiteiten die haar echtgenoot op zulke momenten uitoefende (CGVS I p.18-19). Aangezien S.(...) sinds 2009 reeds uitgehuwelijkt was (CGVS I p.25) en haar echtgenoot een bepalende rol voor jullie beider levens invulde, kan van u redelijkerwijze verwacht worden dat u diepgaandere kennis hebt over uw liefdesrelatie en dat u coherente verklaringen over hem aflegt.

Los daarvan legde u tegenstrijdige verklaringen af over de evolutie van jullie relatie. Tijdens uw eerste gehoor beschreef u dat u S.(...) voor het eerst zag in 2005 toen u op ziekenbezoek was bij uw tante. Ook S.(...) was toen aanwezig in het huis van uw tante en zij beviel u. U vroeg aan uw nichtje Leila om met S.(...) te spreken over u. Nadien ging u nog meerdere keren terug naar het huis van uw tante om bij uw nichtje te polsen wat ze al voor u gedaan had. Ongeveer 15 dagen na uw eerste bezoek was u opnieuw in het huis van uw tante, uw nichtje zei u toen dat S.(...) geen telefoonnummer had. U vroeg haar om S.(...) uit te nodigen zodat jullie met elkaar konden praten. Uw nichtje deed dit en u stelde voor om een gsmtoestel en simkaart voor S.(...) te kopen, zodat jullie rechtstreeks telefonisch konden communiceren. S.(...) antwoordde u dat ze eerst toestemming moest vragen aan haar moeder. Na een paar weken ging u terug naar het huis van uw tante en vroeg u opnieuw aan uw nichtje om S.(...) uit te nodigen. S.(...) weigerde ditmaal omdat ze verhinderd was door bezoek, maar ze liet wel weten dat ze van haar moeder een eigen gsmtoestel mocht hebben. Nadien kocht u een gsm en simkaart die u bezorgde aan uw nichtje zodat zij ze aan S.(...) kon geven. Sindsdien konden jullie telefonisch communiceren (CGVS I p.19-20). Tijdens uw tweede gehoor schetste u evenwel een heel ander verloop van gebeurtenissen. U zei dat u S.(...) inderdaad voor het eerst in 2005 ontmoette toen u op ziekenbezoek was bij uw tante. U vroeg uw nichtje om voor u met S.(...) te spreken. Uw nichtje deed dit en u kreeg via haar het telefoonnummer van S.(...). Jullie allereerste telefoongesprek vond dan tien à vijftien dagen na jullie eerste ontmoeting plaats. Gedurende deze vijftien dagen ontmoette u S.(...) niet in persoon. Twee of drie maanden na jullie eerste telefoongesprek, ontmoetten jullie elkaar voor het eerst weer in persoon (CGVS II p.15-16). Pas toen u geconfronteerd werd met de vraag of S.(...) dan al een eigen gsmtoestel had, voegde u eraan toe dat u een gsm voor haar gekocht had (CGVS II p.16-17). Dit stemt evenwel op zijn beurt niet overeen met uw voorgaande verklaring dat u via uw nichtje meteen haar gsmnummer had gekregen (CGVS II p.16). Ter verduidelijking zei u dat S.(...) een vijftiental dagen na jullie eerste contact bij het ziekenbezoek instemde met een relatie, waarna u voorstelde om voor haar een gsm te kopen (CGVS II p.17). Het is evenwel opmerkelijk dat S.(...) binnen de 15 dagen na jullie eerste contact bereid was een liefdesrelatie met u aan te gaan hoewel jullie elkaar in die 15 dagen nooit gesproken zouden hebben. Bovendien stemmen uw verklaringen dan nog steeds niet overeen met uw eerste gehoor, waar u gezegd had dat u S.(...) 15 dagen na het ziekenbezoek in persoon gesproken had en dat u pas een paar weken daarna een gsmtoestel voor haar mocht kopen (CGVS I p.19-20). Hiermee geconfronteerd ontkende u dat u dit ooit gezegd had en weet u de tegenstrijdigheden aan vertaalfouten door de tolk of de mogelijkheid dat u zich vergiste in details (CGVS II p.17). Een loutere ontkenning van uw voorafgaande verklaringen kan evenwel niet beschouwd worden als afdoende verschoningsgrond. Hoewel deze gebeurtenissen reeds in 2005 plaatsvonden, kan van u verwacht worden dat u coherente verklaringen aflegt over jullie prille eerste contact dat, rekening houdende met de Koerdische cultuur en tradities, op omzichtige wijze op uw initiatief uitgebreid werd. Het betreft dus geen detail van uw asielrelatie maar delicate gebeurtenissen die een fundamentele impact op uw leven hadden. Gezien de veelvuldige tegenstrijdigheden binnen uw asielrelatie in zijn geheel, en gezien de vaststelling dat u uw verklaringen wederom op willekeurige wijze leek aan te passen aan de vragen, kan het evenmin overtuigen dat u de vastgestelde tegenstrijdigheden afdeed als vertaalfouten.

Aangezien uit alle bovenvermelde vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw geheime relatie met S.(...), noch aan de ontdekking van deze relatie, kan ook geen geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die daaruit voortvloeiden, zoals de gewapende inval in het huis van uw moeder. Overigens wordt dit bevestigd door verscheidene inconsistenties binnen uw verklaringen over deze inval. Zo zei u tijdens uw eerste gehoor dat twee gewapende mannen het huis binnendrongen en dat een derde als chauffeur in de auto bleef zitten (CGVS I p.32). Tijdens uw tweede gehoor zei u dan weer dat er twee mannen naar het huis van uw moeder kwamen en maakte u geen melding meer van een eventuele derde persoon. Toen gepolst werd naar hun vervoersmiddel zei u dat u vermoedde dat ze met de auto gekomen

waren omdat de afstand logischerwijze te ver zou zijn om te voet af te leggen (CGVS II p.8). Tijdens uw eerste gehoor had u ook gezegd dat de twee gewapende mannen de twee schoonbroers van S.(...) waren, maar u wist niet wie de derde persoon was omdat S.(...) slechts twee schoonbroers had (CGVS I p.32). Tijdens uw tweede gehoor zei u evenwel dat u dacht dat de twee mannen familieleden van S.(...) waren, maar u wist niet welke familieleden (CGVS II p.8). Voorts wist u tijdens uw eerste gehoor met zekerheid te zeggen dat uw moeder u daags na de inval telefonisch informeerde over de gebeurtenissen (CGVS I p.8). Tijdens uw tweede gehoor zei u dan weer dat de inval misschien één of twee dagen voor het telefoontje waren gebeurd, maar u opperde evengoed de mogelijkheid dat de inval op dezelfde dag gebeurd was. U verklaarde dat u het zich niet meer goed kon herinneren (CGVS II p.9). Gezien uw moeder op toch wel indrukwekkende wijze en onverwachts met de dood bedreigd was geweest naar aanleiding van uw daden ("als u niet bejaard was, hadden we u vermoord", CGVS II p.7), kan het niet overtuigen dat u niet meer kan duiden of zij u de dag zelf van de gebeurtenissen opgebeld had, of zij de feiten even had laten rusten.

Tot slot werden tegenstrijdigheden vastgesteld binnen uw verklaringen over uw contact met uw tante en uw echtgenote na uw plotse vertrek uit Irak. Tijdens uw eerste gehoor zei u dat u geen contact meer had met uw vrouw. Gevraagd wanneer de allerlaatste keer was dat u nog iets van haar gehoord had, verklaarde u dat u in Griekenland met uw moeder sprak en dat uw moeder u verteld had dat uw schoonbroer uw echtgenote was komen halen (CGVS I p.7). Tijdens uw tweede gehoor zei u dan weer dat u in Griekenland via Viber persoonlijk gesproken had met uw echtgenote en dat dit gesprek zeer slecht was gegaan door de invloed die haar broers op haar uitoefenden (CGVS II p.6). Het is niet aannemelijk dat u geen eenduidige verklaringen aflegde over de zeldzame laatste contacten met uw vrouw. In dezelfde lijn had u tijdens uw eerste gehoor verklaard dat uw tante V.(...) na uw vertrek uit Irak geen contact meer met u wenste te hebben. U had aan uw moeder immers gevraagd om u in contact te brengen met uw tante, wat deze laatste weigerde omdat ze niet bereid was met u te spreken (CGVS I p.31). Daarentegen zei u tijdens uw tweede gehoor dat u dacht dat u in Griekenland toch één keer via Viber met uw tante gesproken had. U was niet zeker of u zich toen in Istanbul of in Griekenland bevond, en u kon niet duiden hoe lang na uw vertrek dit gesprek had plaatsgevonden. U kon zich niet meer herinneren of u nadien nog eens met uw tante gecommuniceerd had (CGVS II p.20-21). Gezien het beperkte aantal gesprekken dat u met uw tante gehad zou hebben en de psychologische impact die deze gesprekken op u gehad moeten hebben, is het niet aannemelijk dat u niet met volledige zekerheid kan duiden of u al dan niet nog met uw tante gesproken had na uw plotse vertrek uit Irak. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden binnen uw verklaringen over uw contact met uw echtgenote en tante, zei u dat u het psychologisch moeilijk had en dat u zich niet meer kon concentreren omdat u danig van slag was door een foto van S.(...) die u even voordien getoond was. Gezien evenwel geen geloof kan worden gehecht aan uw relatie met S.(...), kan de psychologische impact van deze foto niet beschouwd worden als afdoende verschoningsgrond voor bovenvermelde discrepanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u twee foto's neer van uzelf met S.(...). Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat deze foto's eender waar, eender wanneer en met eender wie kunnen zijn genomen, wat maakt dat de bewijswaarde van deze stukken ernstig gerelativeerd moet worden. U legde een foto neer van de tatoeage op uw bovenarm met het opschrift "S.(...) is mijn hart". Op vraag van de behandelende ambtenaar toonde u deze tatoeage tijdens uw eerste gehoor (CGVS I p.21). Ook uw tatoeage kan echter niet beschouwd worden als doorslaggevend bewijsstuk omdat deze eender wanneer, voor eender wie of om eender welke reden geplaatst kan zijn. Bovenvermelde tegenstrijdigheden zijn dermate frappant en talrijk dat noch de foto's, noch uw tatoeage een ander licht kunnen werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. U legde ook twee facebookposts neer over eremoord binnen de KRI. Deze facebookposts houden evenwel geen concreet verband met de door u aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten en kunnen dan ook niets af aan de gedane de vaststellingen omtrent uw asielrelaas.

Voorts legde u de volgende documenten neer: uw originele nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 23 mei 2002 te Dohuk; uw originele Irakese identiteitskaart, afgeleverd op 23 januari 2013 te Dohuk; uw originele woonstkaart, afgeleverd op 26 februari 2013 te Dohuk; uw originele rijbewijs, afgeleverd op 18 juli 2005 te Dohuk; een kopie van uw voedselrantsoenkaart, afgeleverd op 12 november 2013 te Dohuk; een kopie van de identiteitskaart van uw zoontje L.(...), afgeleverd op 29 april 2015 te Dohuk; een kopie van de identiteitskaart van uw zoontje H.(...), afgeleverd op 10 februari 2014 te Dohuk; een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote S.(...), afgeleverd te Dohuk (afgiftedatum niet mee gekopieerd); en twee originele versies van uw huwelijksakte, afgeleverd op 23 januari 2013 te Dohuk. Dit zijn documenten die uw identiteit en herkomst uit Dohuk bevestigen, evenals de identiteit en herkomst van uw gezin. Deze gegevens worden op zich niet betwist door het CGVS. Ook deze documenten zijn dan ook niet van die aard dat ze de vaststellingen van het CGVS kunnen wijzigen. Uw laissezpasser bevat evenmin enige informatie die afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie.

Op het einde van uw tweede gehoor haalde uw advocate aan dat zij medisch onderzoek wenste te laten uitvoeren om te laten controleren of u al dan niet aan geheugenproblemen zou lijden (CGVS II p.30). Er werden echter geen medische of psychologische attesten ingediend bij het CGVS binnen de afgesproken termijn van twee weken na het gehoor. U verklaarde zelf dat u vroeger geen last had van geheugenproblemen maar dat zulke problemen begonnen na uw aankomst in België en verergerden door uw verblijf in het opvangcentrum. U zei echter dat u er nooit begeleiding voor had gevolgd en dit nooit had laten onderzoeken. Toen u gevraagd werd naar de reden waarom u deze geheugenproblemen nooit had laten onderzoeken, zei u dat u niet wist waarom u hulp zou moeten vragen of wat u dan zou moeten zeggen tegen de dokter (CGVS II p.30-31). Indien de door u aangehaalde geheugenproblemen (zie vb CGVS II p.24-25) werkelijk van die aard waren dat het u verhinderd werd om coherente verklaringen af te leggen, kan het niet overtuigen dat u dit nooit hebt laten attesteren of onderzoeken, al dan niet vóór u uw gehoren bij het CGVS aflegde. Bovendien vermeldde u doorheen uw twee gehoren ruimschoots details (zie vb CGVS I p.19-22, p.24; vb CGVS II p.26), wat aantoont dat u over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Hetzelfde geldt voor het eerste semester van 2017. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit

Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig "middel" voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Toegepast op zijn asielprocedure stelt verzoeker dat hij niet ontkent dat er hier en daar enkele tegenstrijdigheden in zijn relaas zijn geslopen, maar dat het niet gemakkelijk is om een coherent relaas te brengen in geval van psychologische problemen. Hierna geeft verzoeker een uittreksel weer uit het UNHCR-handboek inzake psychische problemen, waaruit blijkt dat de statusdeterminatie van personen met psychologische problemen in het algemeen een nader onderzoek vergt, in het bijzonder van zijn verleden. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal dat de aanvraag van verzoeker op dezelfde manier werd behandeld als andere aanvragen, hetgeen volgens hem blijkt geeft van onzorgvuldigheid.

Wat de weigering van de subsidiaire bescherming betreft, is verzoeker van oordeel dat er in zijn hoofdte minstens een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst in dit verband naar informatie waaruit blijkt dat dorpelingen in

Dohuk eind november 2016 hun huizen dienden te verlaten omwille van Turkse luchtaanvallen. Verzoeker besluit dat zijn leven in gevaar is en dat hem de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een medisch attest toe van Dr. S. A. C. van 13 november 2017, de “*Guide des Procédures et Critères*” van het UNHCR, persartikels van *Iraqi News* van 29 november 2016 en 9 november 2017 over Dohuk en van 23 oktober 2017 over Iraakse troepen, en een jaarrapport van *Amnesty International* over Irak 2016/2017 (Verzoekschrift, bijlagen 2-7).

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 3 december 2018 voegt de verwerende partij de ‘COI Focus betreffende de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio’ (hierna: de KAR) toe van 14 maart 2018 en de ‘COI Focus betreffende de bereikbaarheid van de KAR via de lucht’ van 13 april 2018 (Aanvullende nota, bijlagen 1 en 2).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gesteld dat de door verzoeker ingeroepen vrees voor eerwraak vanwege de familie van S. omwille van zijn overspelige relatie niet aannemelijk wordt gemaakt wegens fundamentele tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn relaas. De tegenstrijdigheden en incoherenties hebben volgens de commissaris-generaal zowel betrekking op het aantal huwelijksaanzoeken en de omstandigheden ervan, als op de dag dat verzoeker werd betraft met zijn partner, op verzoekers verklaringen over de familiale situatie van S. en op de evolutie van hun relatie. Door toedoen van deze incoherenties wordt de geloofwaardigheid van zijn relaas wordt ondergraven.

In de bestreden beslissing wordt op basis van de ongeloofwaardigheid van de geheime relatie van verzoeker met S. en van de ontdekking van deze relatie geconcludeerd dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste gevolgen van deze overspelige relatie, met name de gewapende inval in het huis van zijn moeder.

Tot slot wijst de commissaris-generaal op de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over zijn contacten met zijn tante en zijn echtgenote na zijn plotse vertrek uit Irak. Gezien het beperkte aantal contacten, zo wordt in de beslissing geopperd, kan van verzoeker worden verwacht dat hij met zekerheid kan zeggen of deze contacten al dan niet hebben plaatsgevonden.

In de beslissing wordt met betrekking tot de neergelegde documenten gesteld dat de foto's en de tatoeage van verzoeker geen bewijzen vormen die een ander licht werpen op de ongeloofwaardigheid van het asielsrelaas. De overige documenten, zo stelt de commissaris-generaal, bevestigen de identiteit van verzoeker en zijn gezin en hun herkomst uit Dohuk, die niet worden betwist.

Terloops wordt in de beslissing gewezen op de wens van de raadsvrouw van verzoeker om zijn geheugenproblemen te laten controleren. De commissaris-generaal wijst erop dat er binnen de gestelde termijn geen medische attesten werden neergelegd die deze geheugenproblemen staven en dat

verzoeker tijdens de gehoren veel details kon opgeven hetgeen aantoont dat hij over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing op basis van de landeninformatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, gesteld dat er in de KAR geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er voor burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.3. Verzoeker voert in zijn middel onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.4. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal een onzorgvuldigheid omdat zijn verzoek om internationale bescherming zou zijn behandeld zonder rekening te houden met zijn psychologische problemen.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens de procedure geen enkel document heeft neergelegd dat zou wijzen op psychologische problemen (AD, stuk 16, Documenten). Noch bij het opstellen van de vragenlijst op 7 november 2016, waarbij uitdrukkelijk aan verzoeker werd gevraagd of hij nog iets toe te voegen had (AD, stuk 13, Vragenlijst CGVS, 7 november 2016), noch bij zijn eerste gehoor op 10 februari 2017 (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS I, 10 februari 2017) maakte verzoeker gewag van geheugenproblemen. Enkel op het einde van zijn tweede gehoor, nadat verzoeker werd geconfronteerd met een aantal van zijn eerdere verklaringen, vroeg de raadsvrouw van verzoeker om de kans te krijgen een attest aan te leveren dat eventuele geheugenproblemen zou staven (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS II, 3 augustus 2017, p. 30-31). Verzoeker zelf bleek echter niet in te zien waarom hij hulp zou moeten zoeken voor psychische problemen (*Ibid.*, p. 31). De raadsvrouw van verzoeker stemde in om binnen een termijn van twee weken na het gehoor een getuigschrift binnen te brengen dat de eventuele geheugenproblemen zou staven. Aangezien geen getuigschrift werd aangeleverd, concludeerde de commissaris-generaal het volgende in de bestreden beslissing: *“Er werden echter geen medische of psychologische attesten ingediend bij het CGVS binnen de afgesproken termijn van twee weken na het gehoor. U verklaarde zelf dat u vroeger geen last had van geheugenproblemen maar dat zulke problemen begonnen na uw aankomst in België en verergerden door uw verblijf in het opvangcentrum. U zei echter dat u er nooit begeleiding voor had gevolgd en dit nooit had laten onderzoeken. Toen u gevraagd werd naar de reden waarom u deze geheugenproblemen nooit had laten onderzoeken, zei u dat u niet wist waarom u hulp zou moeten vragen of wat u dan zou moeten zeggen tegen de dokter (CGVS II p.30-31). Indien de door u aangehaalde geheugenproblemen (zie vb CGVS II p.24-25) werkelijk van die aard waren dat het u verhinderd werd om coherente verklaringen af te leggen, kan het niet overtuigen dat u dit nooit hebt laten attesteren of onderzoeken, al dan niet vóór u uw gehoren bij het CGVS aflegde. Bovendien vermeldde u doorheen uw twee gehoren ruimschoots details (zie vb CGVS I p.19-22, p.24; vb CGVS II p.26), wat aantoont dat u over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen.”*

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een attest toe van dr. S. A. C. van 13 november 2017 (Verzoekschrift, bijlage 2), bijna een maand na het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker kan de commissaris-generaal onmogelijk een onzorgvuldigheid verwijten doordat geen rekening zou zijn gehouden met een stuk dat slechts naderhand wordt neergelegd.

Uit het medisch getuigschrift van dr. S. A. C. (Verzoekschrift, bijlage 2) blijkt dat verzoeker sedert 23 oktober 2017 op consultatie gaat bij de psychiater naar aanleiding van anxio-depressieve klachten en slapeloosheid waarbij een diagnose van post-traumatische stress werd gesteld. Verzoeker zou ook blijken van geheugenproblemen. Uit dit medisch getuigschrift kan niet worden opgemaakt dat de cognitieve vaardigheden van verzoeker ten tijde van zijn interviews in februari en augustus 2017 door toedoen van zijn psychische problematiek dermate waren aangetast dat hij niet in staat zou zijn geweest om deugdelijke verklaringen af te leggen. Bij het overlopen van de gehoorverslagen blijkt niet dat verzoeker het antwoord op de gestelde vragen veelvuldig schuldig diende te blijven omwille van geheugenproblemen. Hij blijft in elk geval in gebreke om aan te duiden uit welke passages uit het gehoorverslag zou blijken dat zijn psychische problemen hem zouden hebben belet deugdelijke verklaringen af te leggen.

Verzoeker maakt niet op afdoende wijze aannemelijk dat de uittreksels uit het UNHCR-handboek op hem van toepassing zijn.

2.5.5. Verzoeker brengt verder niets in tegen de concrete overwegingen van de commissaris-generaal inzake de ongeloofwaardigheid van zijn geheime overspelige relatie met S. en het daaruit voortvloeiende risico op eengerelateerd geweld. De Raad maakt de overwegingen van de commissaris-generaal betreffende de ongeloofwaardigheid van het relaas tot de zijne.

2.5.6. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Verzoeker kan zich bijgevolg ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad in de eerste plaats op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Bovendien dringt zich de vaststelling op dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM inhoudelijk nagenoeg identiek is aan artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, <http://curia.europa.eu>).

2.5.7. In zoverre verzoeker van oordeel is dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade omwille van de veiligheidssituatie in de dorpen aan de Turkse grens ingevolge de Turkse luchtaanvallen op stellingen van het PKK (Verzoekschrift, bijlage 5, *Iraqi News*, “Residents of 60 villages near Dohuk migrate due to Turkish attacks”, 29 november 2016), wijst de Raad erop dat deze situatie uitvoerig wordt beschreven in de landeninformatie die door de verwerende partij bij haar aanvullende nota werd gevoegd (Aanvullende nota, bijlage 1, ‘COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio’, 14 maart 2018, p. 18-21). Hieruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de dorpen, als gevolg van deze gerichte aanvallen, beperkt blijft, maar dat er wel materiële schade wordt toegebracht aan de huizen en de landbouwgronden. Verzoeker toont echter niet aan dat hij zou worden blootgesteld aan enige schade ingevolge de Turkse luchtaanvallen vermits hij niet het bewijs levert afkomstig te zijn uit de getroffen dorpen aan de Iraaks-Turkse grens. Uit het administratief dossier blijkt immers dat hij van zijn geboorte tot aan zijn vertrek steeds in Dohuk-stad heeft gewoond (AD, stuk 14, Verklaring DVZ, 7 november 2016, persoonsgegevens) en dus niet in de dorpen aan de Turkse grens.

Naar aanleiding van de overige persartikels dringt zich de vaststelling op dat de vluchtelingenstroom naar de provincie Dohuk (Verzoekschrift, bijlage 4, *Iraqi News*, “Dohuk received 3000 refugees after recent Kurdish-Iraqi encounters”, 9 november 2017) en de bewegingen van de Iraakse troepen (Verzoekschrift, bijlage 6, *Iraqi News* “Iraqi army troops to move toward border exit with Syria”, 23 oktober 2017) verband houden met het geweld in de betwiste gebieden in Centraal-Irak en niet met problemen in de KAR. Verzoeker toont dus niet aan dat de gegevens die in deze persartikels worden beschreven op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben. De algemene informatie van *Amnesty International* over Irak in de periode 2016-2017 (Verzoekschrift, bijlage 7) is niet van aard om afbreuk te doen aan de meer specifieke informatie die door de verwerende partij in haar aanvullende nota werd aangeleverd.

2.5.8. In de aanvullende nota wordt op basis van de landeninformatie geconcludeerd dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniya en Halabja geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.9. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A, van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker heeft evenmin een schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN